

Met een harde klap trekt ze de badkamerdeur achter zich dicht. Zo snel mogelijk vergrendelt ze het slot en laat zich hijgend vallen op de dichte wc-pot. Even moet ze weer aan vroeger denken, aan de ruzies met haar zus, die dikwijls ook met een spurt naar de badkamer eindigden. Hoewel ze inmiddels een volwassen vrouw geworden is, lijkt er vanbinnen niet veel veranderd te zijn. Natuurlijk niet, realiseert ze zich, je blijft toch altijd dezelfde 'ik', die gadeslaat en nooit iemand anders kan worden.

Ondertussen wordt er wild aan de deurklink gerukt. "Doe eens open!" Het is Pierre, haar vriend. Een betere tekst kan hij kennelijk niet verzinnen. Een zwaktebod, vindt ze. Niet voor niets heeft ze zich net losgetrokken uit een ruzie. Ze voelt zich opgesloten en niet alleen omdat de deur op slot zit. Opgesloten in de relatie, in het huis en in de stad, in haar baan en in haar leven. Ze kan er slecht tegen voortdurend beperkt te worden. Diep van binnen voelt ze een golf van verlangen naar vrijheid bovenkomen, naar ongebondenheid. Pierre is inmiddels afgedropen en heeft een bedrukkende stilte achtergelaten, die ze doorbreekt op het moment dat ze de badkraan open zet.

Terwijl ze ontspannen op haar rug ligt vermaakt ze zich met een spons, die ze met subtiele bewegingen in het water voort laat drijven. Hij wiebelt wat heen en weer en heeft verder kennelijk niets in te brengen. Ze mijmert wat en verwondert zich erover. Huh, hoe kan ik hem van onderen zien, trouwens? Ze kijkt nog eens goed. Nog steeds beweegt hij een beetje, maar nu lijkt het alsof ze met de spons meebeweegt. Zou ze door het warme water aan het hallucineren zijn? Ze werpt een blik richting haar voeten, als ze tot haar schrik beseft dat deze verdwenen zijn, net zoals haar handen en armen. Zelfs haar hart weigert in haar keel te kloppen, *want haar hele lijf is foetsie!*

Haar observaties zijn daarentegen verscherpt, de essentie van alles om haar heen voelt ze haarfijn aan. Daar heb je kennelijk dus geen lichaam voor nodig. Het voelt als zeewier, alsof ze zich laat dansen. Ze besluit zich over te geven en deint mee tot het water tot stilstand komt.

Er wordt aan het slot gemorreld. Pierre heeft de deur met een schroevendraaier opengemaakt. Ze neemt zijn rode gezicht van onderaf waar, als hij boven de badkuip hangt. Hij kijkt verschrikt rond. "Waar ben je?!" Zijn stem klinkt woedend en angstig tegelijk. Hij roept haar naam, terwijl hij zich omdraait en het badkamerraam opengooit. "Lotte, waar ben je, Lotte!...Scheisse!" Het verbaast haar dat die naam haar niets meer doet. Alsof ze hem afgeworpen heeft als een tweede huid, of hem weg heeft laten waaien. "Wat flikt ze me nou!" zegt hij, buigt zich weer over de badrand en trekt de stop eruit.

Ineens is het gedaan met de rust, ze begint hevig om haar as te tollen, wordt samengeperst en met flink lawaai naar beneden gezogen. Ze valt, steeds dieper, met de zwaartekracht mee. Het is aardedonker en ze voelt de wanden langs zich heen glijden. Na een paar opstoppingen gaat het horizontaal verder. Het tempo zit er goed in en van alle kanten stroomt er steeds meer water toe. Hoewel haar lichaam nergens eindigt, voelt ze zich toch compact, kernachtig. Ze verzuipt niet in de massa en ervaart haar bewustzijn ten volste.

Plotseling is daar dat verblindende licht, als ze krachtig tegen een rooster geslagen wordt, dat geleidelijk heen en weer beweegt. Daarna gaat het bergop en stort ze via een trappenstelsel in een bezinktank. Hier begint ze rondjes te draaien, als in een verlaten carrousel op de dorpskermis waar nog nooit een kind in heeft willen zitten, tot ze over wordt gepompt naar een andere tank. Hier zakt alles wat drijft tenslotte langzaam naar de bodem.

Het deksel gaat open. Een man met een snor kijkt over de rand. “De vuilvracht is vastgelopen Vincent, gooi jij de afsluiter even open?”

Warme zonnestralen dringen door de opening naar binnen. Als een kurk wordt ze naar boven getrokken. Eruit, uit deze benauwenis, uit deze beklemmende machine, deze mechanische wetmatigheid. Ze laat zich leiden door het zonlicht, strekt zich uit, zo ver als ze kan, en glipt als een pas geboren vlinder zo de vrije lucht in, verdampt, zweeft, omhoog...